ANUNŢURI

• Plină de har şi întărire ni s-a dăruit în acest an **sărbătoarea Sfântului Maxim**, ocrotitorul nostru drag! S-au adunat preoţi din 3 judeţe, iar Bisericuţa s-a umplut de credincioşi care îl iubesc pe unul dintre cei mai smeriţi sfinţi teologi ai creştinătăţii. Să ne picure Sfântul un strop din această smerenie, dar şi din focul inimii sale!

• Multă bucurie ne-a adus iniţiativa celor doi coordonatori ai grupului de **adolescenţi** din obşte, Tudor-Gheorghe şi Giorgiana actriţa. Ei i-au încurajat pe tinerii noştri să lase deoparte emoţiile şi **să recite poezii de M. Eminescu** tocmai de ziua de naşte re a poetului. Felicitări!

• **Praznicul Sf. Antonie cel Mare** a adunat în biserica din Ususău mulţime de credincioşi, între care o bună parte au fost şi cei dintre noi care au dorit să petreacă o noapte de rugăciune sub aripa vasului pustiei şi părintelui monahilor.

• Săptămâna trecută s-au împlinit 11 ani de la adormirea surorii **Aurelia**, suflet blând, printre primii plecaţi dintre noi din obşte.

Moaştele Sf. Maxim

„Preoţii Tăi, Doamne Dumnezeule, se vor îmbrăca întru mântuire ."

ŞTIRI

• Duminica trecută, la Catedrala Veche, a avut loc premierea grupurilor de colindători din parohiile arădene, care au participat la **Concursul virtual „Colindăm, Doamne, colind”.** Cu bucurie vă anunţăm că premiul I a fost câştigat de **grupul de copii din Aluniş, conduşi de pr. Sorin Ilota**, un apropiat al obştii noastre şi membru al grupului psaltic Sf Ioan Damaschin. (sursa: arhiepiscopiaaradului.ro)

• La nivel mondial, **tendinţele de persecuţie şi oprimare a creştinismului au crescut în anul 2021**, arată statisticile publicate de Organizaţia Open Doors. Conform acestora, aproximativ **360 de milioane de creştini** suferă un grad mare de persecuţie şi discriminare în întreaga lume. În 2021, primele trei destinaţii în care creştinii suferă cele mai aspre condiţii sunt: Afganistanul, Coreea de Nord şi Somalia. (sursa: basilica.ro)

• Fostul stareţ al Mănăstirii Valaam din Rusia, Arhimandritul Serghie Rayapolvi, a fost hirotonit episcop duminică de către Arhiepiscopul Leon al Finlandei. A fost **prima hirotonie ortodoxă de episcop oficiată în Finlanda în ultimii 50 de ani**. (sursa: basilica.ro)

EDITURA ARSENIANA

Pr. Ştefan Negreanu - ***RAZELE IUBIRII.***
Un smerit picur de tâlcuire la „Imnul dragostei” (1 Corinteni 13, 4-7)

Iată că Dumnezeu a ajutat să vedem apărută o carte mult dorită de noi, ce cuprinde un capitol din catehezele ţinute de Părintele Ştefan acum mai bine de 10 ani, în cadrul şcolii marţiale. Sunt tâlcuiri - îndreptări pe cărarea Împărăţiei pe care ne-am pornit cu toţii. Sunt repere de har în agonisirea Iubirii. „Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte...” Sunt raze din şi către Soarele Iubirii, Hristos.

Aşteptăm întrebările, sugestiile şi eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor financiar.

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

SF. IOSIF CEL MILOSTIV

Inimă de mamă pentru săraci şi copii

Sf. Iosif (Naniescu) este ocrotitorul asociaţiei conduse de Mihai Ţepeş, care se ocupă cu săracii. Pentru că va fi prăznuit săptămâna viitoare, ne-am gândit să vă oferim câteva informaţii care să vi-l apropie de suflet pe acest minunat nou sfânt al nostru.

Născut în Basarabia, la puţin timp după răpirea ei de către turci în 1812, copilul Ioan s-a arătat mai aparte de mic. În ziarele care au elogiat personalitatea mitropolitului la adormirea sa, găsim şi unele informaţii mai puţin cunoscute: *„De mic copil Ioniţă era năzdrăvan, inteligent şi plin de voiciune. La vârsta de nouă ani, aflându-se la scăldat la un iaz cu mai mulţi băieţaşi de vârsta lui, a scăpat pe unul din ei, care era să se înece într-o ştioalnă, scoţându-l de chică la mal... Fiind isteţ şi înzestrat cu o memorie admirabilă, **ştia sute de pagini pe de rost din Psaltire şi Ceaslov**. Avea îndemânare deosebită la desen. Nu o dată maică-sa l-a dojenit că-i acoperea pereţii de la spatele casei cu tot soiul de chipuri de oameni, vite, cară, căruţe, pe care le zugrăvea cu cărbune cu uimitor meşteşug. Într-un rând a zugrăvit cu cărbune pe-o scândurică, netezită bine, chipul mamei lui, cu atâta asemănare, încât biata mamă l-a lăudat şi, după ce i-a dat un sorcovăţ, a luat scândurica şi-a aşezat-o frumos în casă, pe masă, pentru a o păstra. Ioniţă era, însă, **sfiicios nevoie mare**....Tot de mic arăta **o deosebită tragere de inimă spre tagma călugărească**”.*

Când băiatul a împlinit 10 ani (fiind deja orfan de tată), mama sa, la îndemnul ierodiaconului Iosif, fratele ei, se călugăreşte, luând numele Fevronia monahia, iar Ioan este încredinţat „ocrotirii unei rude a lor, călugărului Teofilact ierodiaconul, din Sfânta Monastire Frumoasa din Basarabia”. Prin el a ajuns în Iaşi la carte. *„Servit-am sfintei noastre Biserici creştine ortodoxe române, din cea mai fragedă vârstă a vieţii mele, mai întâi ca şi copil cântând Domnului în Biserică, în oraşul Iaşi, în zilele marelui şi fericitului întru amintire Mitropolit Veniamin Costachi până în anul 1834*”, avea să spună Sf. Iosif.

Ruda sa îl duce apoi la Buzău şi acolo este tuns monah la vârsta de 17 ani. A învăţat muzica psaltică de la Anton Pann şi a rămas un mare iubitor al acesteia, compunând multe cântări bisericeşti (dintre care la strană auzim de multe ori Răspunsurile Mari scrise de Sf. Iosif). Sf. Calinic de la Cernica îl va face mai apoi protosinghel, iar după câţiva ani ajunge stareţ la mai multe mă-

Noii mucenici de la Oranki

În deşertul Siberiei, cândva era o mănăstire înfloritoare, Oranki. Bolşevicii au transformat-o într-unul din cele mai crunte lagăre de exterminare. După 1918 au fost adunaţi aici ce a avut mai bun Rusia ca ierarhii şi monahi. Apoi, în perioada anilor 1919-1920, toţi aceşti călugări şi episcopi au fost ucişi, în urma refuzului lor de a colabora cu autorităţile atee. Acest lucru este mărturisit de părintele **Dimitrie Bejan, în cartea „Bucuriile suferinţei”,** care a văzut şi a auzit despre şanţul plin cu trupuri de oameni împuşcaţi în cap, îmbrăcaţi în haine negre, monahale, la 20 de ani după uciderea lor de către comunişti. Ei sunt prăznuiţi în **25 ianuarie**.

năstiri și profesor, iar apoi director la Seminarul din București. Fără să-și dorească slava lumească, Sf. Iosif este ridicat mereu mai sus: episcop de Argeș și în 1875 – mitropolit al Moldovei. La Iași a condus Biserica 27 de ani, cei mai plini de rod ai vieții sale.

El a fost omul ce a știut să aline durerile contemporanilor săi, așa cum nu a mai făcut-o nimeni. Preocuparea sa, de a ajuta îndeosebi, copiii, tinerii, elevii și studenții cu tot ce putea el, poate a fost născută tocmai din durerea copilăriei sale – a crescut fără dragostea paternă începând cu vârsta de doar un an! *„La toți, în tot timpul anului dădea hrană, le plătea taxe și bani de cheltuială. Sufrageria de lângă bucătăria mitropolitului era un adevărat internat de școală. Pentru cei care se distinseseră la învățătură, trimitea pe moșul Alexandru să le cumpere câte un rând de haine bune și cărți, drept premiu”.* **Ierarhul Moldovei era dator către alții, numai și numai să nu care cumva să rămână dator el față de săraci**. Iar când a murit, nu s-au găsit la el decât doi lei, mai puțin ca la orice sărac.

Iată ce scriau contemporanii săi despre milostenia și bunătatea inimii Sfântului Iosif: *„Zilnic veneau, doar numai cu ochii plini de lacrimi, cei săraci în toate, pentru a se îmbrăca, sau pentru a se hrăni, sau însănătoși prin mila Părintelui Iosif. El avea ca un principiu de a nu da oricărui sărac mai puțin de o pâne:* ***bani pentru o pâne****. Și dacă se golea punga de mulțimea săracilor, atunci dădea bani din cei mari pe care îi mai avea prin buzunare, și așa se urca ușurat, sufletește mai ales, pe treptele palatului său, în camera rugăciunilor sale, păzită de sfinții îngeri... Și așa, zilnic, milostivul mitropolit își împărțea leafa sa, iar nu bunul unei mitropolii sărăcite prin secularizare. Veneau la el săracii ca la vistiernicul Iosif din Egipt, să ceară hrana de toate zilele...”*

Dar blândul și darnicul mitropolit a fost și un mare iubitor de cultură și de carte. **El a îmbogățit Biblioteca Academiei Române cu niște manuscrise și cărți rare**, pe care le-a dorit a sta la dispoziția tuturor românilor: zeci de documente istorice, dintre care unul de la Ștefan cel Mare din 1498, altul de la domnitorul Grigorie Ghica din 1664, având o pecete de argint aurit. Către sfârșitul vieții, a donat întreaga sa bibliotecă, una din cele mai frumoase din țară. Peste 8.000 de volume, cărți în diferite limbi de cea mai mare valoare pentru istoria bisericească, pentru științele teologice și pentru vechea literatură românească. Ca dovadă de prețuire și de recunoștință, Academia Română, la 16 aprilie 1888, a ales ca membru de onoare pe mitropolitul Iosif Naniescu, iar marele Nicolae Iorga l-a elogiat astfel: *„neasămănat iubitor de cultură,* ***ca un inel de aur*** *între bronzul vechilor timpuri de carte bisericească și fierul aspru al noii culturi laice revărsate și asupra Bisericii”.*

UN SFÂNT – părintele istoriei britanilor

SF. GILDA ÎNȚELEPTUL este părintele istoriei britanilor. Din stirpe domnească, el a lăsat averile și s-a făcut monah, ducându-și viața în sărăcie, rugăciune, dar și neîncetată studiere a cărților sfinte și a istoriilor de demult. Astfel, Sf. Gilda a alcătuit istoria britanilor, operă ce conține informații prețioase despre locuitorii din acele părți până în secolul VI. Spre sfârșitul vieții s-a stabilit în Galia (Franța de azi), unde a ctitorit o mănăstire ce-i poartă numele.

Fragment din IMNELE CREDINȚEI

Sf. Efrem Sirul

Căci El Dumnezeu este Cel Bun,
Care ne-ar fi putut sili să-I fim pe plac,
fără nici o osteneală pentru El; dar în loc de aceasta
El S-a trudit prin toate mijloacele
ca noi să lucrăm după bună plăcerea Lui
din voința noastră liberă,
ca noi să ne putem zugrăvi frumusețea
în culorile strânse de voia noastră liberă
în vreme ce dacă El ne-ar fi împodobit,
ne-am fi asemănat
cu un portret pe care altcineva l-ar fi zugrăvit,
împodobindu-l cu propriile lui culori.“

Arhim. Paulin Lecca

FRUMUSEȚEA DE CRISTAL A SUFLETULUI în opera lui Dostoievski

După **Dostoievski**, frumosul este Hristos, este Sfântul, este omul duhovnicesc și apoi, tot ce este înălțător, generos, bun și curat.

Pentru ca să iasă la iveală frumosul, iar urâtul să rămână în umbră, Dostoievski se silește să găsească și să descopere izvoarele frumosului.

Astfel, în cartea sa „**Însemnări dintr-o casă moartă**”, el ridică în văzul tuturor sufletul tătarului Alei, pe care păcatul originar nu izbutise să-și pună amprenta sa pierzătoare. Așa cum îl descrie Dostoievski, am putea spune odată cu Tertulian că „**sufletul este creștin în mod firesc**”.

Iată portretul acestui tătar al cărui suflet este creștin în mod natural:

„Fața lui frumoasă, deschisă, inteligentă și în același timp blândă și naivă, mi-a atras inima de la prima vedere și am fost tare bucuros că soarta mi l-a trimis ca vecin tocmai pe el și nu pe altcineva. Pe fața lui frumoasă era întipărit întreg sufletul său. Zâmbetul lui era atât de credul, atât de naiv, încât mi se părea că surâde ca un copil; ochii lui negri erau atât de blajini, atât de mângâietori, încât simțeam întotdeauna o deosebită satisfacție, ba chiar o ușurare când mă uitam la el, în clipele mele de tristețe și de mâhnire... El nu se certa cu nimeni. Toți îl iubeau și-l alintau. Există naturi atât de frumoase din naștere, atât de înzestrate de Dumnezeu, încât numai un simplu gând că ele s -ar putea schimba odată în rău ți se pare cu neputință. ”

La origine, în creierii munților, apa tâșnește din stâncă cu o limpezime de cristal. Când însă devine râu și fluviu, apa curge murdară, plină de toate scursurile satelor și orașelor. Când Iisus Hristos ne zice să-i lăsăm pe copii să vină la El, parc-ar zice: **Lăsați-i pe copii să vină la Mine cu limpezimea lor de cristal. Nu aruncați în sufletele lor curate murdăriile acestei lumi**. Căci de nu vă veți întoarce, ca să fiți ca niște copii nevinovați, nu veți intra în Împărăția Cerurilor. Iar întoarcerea fiului risipitor înseamnă pocăință, înseamnă înlăturarea murdăriilor adunate în suflet prin pocăință. Alei tătarul a izbutit să rămână copil cu un suflet neprihănit.

> “
> ***Cred că nu e nimic mai frumos, mai profund, mai rațional, mai bărbătesc și mai desăvârșit decât Hristos.***

SF. AMMONA, ucenicul Sfântului Antonie cel Mare, prăznuit în 26 ianuarie, a fost întrebat:

Care este calea cea strâmtă și îngustă?

Calea cea strâmtă și îngustă aceasta este: a sili cineva gândurile sale și a-și tăia voile sale pentru Dumnezeu.

Binecuvântată fii, închisoare!

> “ ***Aiudule, Aiudule, temniță cruntă,***
>
> ***Cu noapte lungă și zi măruntă -***
>
> ***foamea-i mireasă și moartea-i nun-tă,***
>
> ***Aiudule, Aiudule, temniță cruntă!***
>
> **Radu Gyr**

AIUDUL pătimirilor

Habsburgii l-au construit la sfârșitul sec. XVIII, iar regimul austro-ungar a adăugat în anii 1880 „Zarca” (din maghiară „cușcă”), o clădire ce va deveni loc de martiriu, dar și de multe minuni petrecute acolo în perioada comunistă. Comuniștii l-au transformat într-unul din locurile de chin și suprimare a elitei intelectuale și politice a României. A existat un ordin al Direcției Penitenciarelor, care enumera categoriile vizate spre a fi aduse la Aiud: *avocați, arhitecți, comercianți, farmaciști, medici, ingineri, învățători, profesori, preoți, scriitori, subofițeri, ziariști, bancheri, chiaburi, moșieri, industriași, patroni*. În fiecare an mii de noi deținuți erau împinși pe poarta Aiudului. Cei mai mulți oameni pe care regimul comunist i-a închis într-un an la Aiud a fost în 1948, când au fost aduși peste 4000 de oameni.

Au existat trei ani de vârf în ce privește numărul celor care au murit acolo: 1947, 1950 și 1961, atunci când au trecut la Domnul sute de deținuți. S-a murit de mizerie, de foame, de boală, de bătaie și schingiuire, de durere... Sute și mii de morți, vieți curmate, familii distruse. Și totuși, moartea lor nu a fost zadarnică...

Despre cele întâmplate la Aiud s-au scris multe. Cum zicea unul dintre generalii noștri care a murit acolo: *adevărul va ieși la iveală*! Cărți, articole, pagini de internet, toate ne așteaptă să cunoaștem ce s-a petrecut acolo, să ne cutremurăm, să ne smerim, să cerem ajutorul lui Dumnezeu pentru mijlocirile acestor mărturisitori. Chinurile prin care au trecut, unele pe care mintea noastră nu este în stare să le ducă, sunt fundația pe care s-a așezat libertatea noastră, întoarcerea noastră la credință. Le suntem datori să nu rămânem indiferenți față de jertfa lor, care a fost făcută și pentru noi!

Dintre oamenii de seamă ai țării noastre, care au fost închiși la Aiud, îi amintim aici, nu doar spre știință, ci mai ales spre pomenire, pe: părintele **Ilarion Felea** (ocrotitorul și mijlocitorul nostru, trecut la Domnul în 1961); ieroschimonahul **Daniil Sandu Tudor** (schingiuit și ucis în anul 1963); preotul **Gheorghe Tarcea** din Hunedoara (adormit în anul 1963 și care s-a arătat în anii din urmă, descoperind apropiaților moaștele sale); „sfântul închisorilor” **Valeriu Gafencu**; părintele teologiei contemporane românești **Dumitru Stăniloae**; părintele **Iustin Pârvu**; scriitorul **Mircea Vulcănescu** (care a murit din cauza torturilor și condițiilor grele, în 1952); poeții **Nichifor Crainic** și **Radu Gyr**; studentul **Gheorghe Jimboiu** (ucenic al martirului Valeriu Gafencu, unul din rugătorii inimii din temnițele comuniste, mort în anul 1963); mitropolitul Clujului **Bartolomeu Anania**; filosoful **Petre Țuțea**; **George Manu** – fizician de renume, descendent al familiei Cantacuzino (a murit la Aiud în 1962); scriitorul **Constantin Gane** (premiat de Academia Română pentru opera „Trecute vieți de doamne și domnițe”, adormit în anul 1962); lingvistul **Ovid Densusianu** (a scris „Istoria limbii române” - prima mare operă de sinteză consacrată originii și evoluției limbii române); avocatul **Istrate Micescu** – unul dintre cei mai mari oratori ai perioadei interbelice (mort în 1951 din cauza condițiilor de exterminare). Și câți alții? Aceștia sunt doar vârfurile unor generații care au dus România interbelică sus, cum nu mai fusese până atunci. Și tocmai pentru această „vină” au plătit la Aiud. Îl amintim aici și pe domnul Daniel Roman, soțul doamnei Silvia, care a trecut cu demnitate și dârzenie greul Aiudului. Poate avem fiecare din noi în neam sau poate cunoaștem oameni care au pătimit la Aiud.

Râpa Robilor este locul unde comuniștii au crezut că își vor ascunde crimele. Majoritatea dintre noi am fost nu o dată să ne închinăm la acest loc sfânt al neamului românesc, unde, după 1989, au fost găsite nenumărate moaște binemirositoare și făcătoare de minuni, dovadă a martiriului vieții acestor oameni. Sute și mii de mărturisitori care au așteptat vreme îndelungată să ne poată ajuta pe noi, nepoții și strănepoții lor, să ne întărească, să ne vindece prin rugăciuni și minuni. Iar țara toată este împânzită acum de moaștele lor. Biserici și mănăstiri nenumărate au primit și cinstesc cu inimi pline de evlavie, părți mai mici sau mai mari din osemintele martirilor. Pentru rugăciunile lor să ne miluiască Dumnezeu!

Patericul românesc

„NIMICA SUNT, NIMICA POT, NIMICA AM”

Darurile Părintelui Proclu

***P**ărintele Proclu Nicău, pe numele de botez Gheorghe, s-a născut în 1928, într-un sat din județul Neamț. La 20 de ani a fost închinoviat la Mănăstirea Sihăstria, iar peste un an a fost trimis împreună cu alți viețuitori la Mănăstirea Slatina, pentru revigorarea vieții monahale de aici. Părintele a ucenicit pe lângă mari stareți ai monahismului românesc: arhimandritul Cleopa Ilie și ieroschimonahul Paisie Olaru. Experiența duhovnicească a părintelui Proclu s-a îmbogățit și prin viața sa de retragere. După Decretul 410 din 1959, cu binecuvântarea părintelui Cleopa, duhovnicul său, părintele Proclu a ales viața de liniște. Zeci de ani, părintele a trăit în simplitate, într-o căsuță de la marginea satului natal, Mitocu Bălan.*

Despre darurile cu care Dumnezeu l-a înzestrat ne vorbește și următoarea relatare a unei credincioase:

„În ziua în care a murit părintele Iustin, fără să știm nimic, eu și soțul meu am mers la părintele Proclu. Era seară, cred că am ajuns pe la 7:00-8:00,însă fiind vară, ziua era lungă. Părintele era gânditor. A început să îmi spună că dormea și s-a trezit pentru că a auzit niște cântări deosebite, era ca o slujbă, se cânta foarte frumos. A ieșit în curte să vadă de unde se aude, a dat cineva drumul la radio sau se aude de la o biserică, de la o mănăstire.

- Se auzea așa de frumos, se auzea așa tare și așa de frumos cântau. Și a venit la mine un părinte, un călugăr slab-slab, cu barbă lungă și albă, cu ochii albaștri, și galben ca ceară, și slab, slab... un părinte cum erau călugării aceia de demult – nu mai sunt așa călugări. Și cei de astăzi zic despre el că e nebun, dar el e sfânt, e un călugăr din aceia de demult cum nu mai sunt așa călugări... A venit la mine și mi-a spus:

- «Părinte, roagă-te pentru mine, că trec dincolo». Iar eu i-am zis:
- «Părinte, eu am trebuință să te rogi pentru mine». Mi-a răspuns:
- «Nu, eu am trebuință acum să te rogi pentru mine». Și apoi a ieșit părintele. Și tot repeta părintele cuvintele astea:
- *Era slab, slab, cu barba lungă, albă și ochi albaștri. Iar eu am ieșit la poartă după el, să văd încotro s-a dus, dar el a dispărut.* Părintele, se tot uita spre pădure, ofta și spunea:
- *Uite ce lumină! Doamne, cum mai strălucește! Nu îmi mai pot lua ochii de acolo!* Eu nu am văzut nimic, erau doar niște norișori, soarele în asfințit, nici măcar un asfințit spectaculos nu era.

Simțeam că părintele spune un lucru extraordinar, dar nu pricepeam ce vrea să spună. Am mai stat puțin cu părintele și apoi am plecat. Când eram aproape de Iași am primit mesaj că părintele Iustin a trecut la Domnul. Dar nici atunci nu am făcut legătura cu ceea ce văzuse părintele Proclu. Am decis cu soțul să întoarcă mașina și să mergem spre Petru Vodă, căci am gândit că a doua zi va fi puhoi de lume. Și voiam să ajungem cât mai repede la părintele Iustin, căci și el ne-a fost foarte drag. Când am ajuns aproape de racla părintelui Iustin și l-am văzut slab, foarte slab, cu barbă albă și lungă, mi-au răsunat în minte cuvintele părintelui Proclu: *un călugăr înalt, slab, cu barba lungă și albă și ochii albaștri*. Măi, el e călugărul de care îmi spunea părintele Proclu!

Abia atunci am priceput, parcă mi s-a deschis mintea! M-am cutremurat! Am niște prietene maici acolo, am tras de mână pe una din ele și i-am spus: „Uite ce am pățit. Am fost la părintele Proclu, așa, așa...” Ea m-a întrebat: „La ce oră erai tu acolo? Părintele Iustin a intrat în comă la șase și jumătate”. Atunci am realizat totul, le-am povestit despre părintele Proclu și m-am cutremurat de minune și s-au cutremurat și maicile.

După înmormântarea părintelui Iustin, la vreo două-trei săptămâni, am trecut pe la părintele Proclu. Ardeam de nerăbdare să îi spun că am văzut lumina. Părintele era afară cu un grup de credincioși și îi binecuvânta. Când m-a văzut, de departe, a ridicat mâna și a strigat la mine: *Ei, cum e? Ai văzut acum?* Și i-am răspuns peste oameni: *Da, părinte, am văzut*, iar părintele a continuat, ridicându-și ochii spre cer: ***Părintele Iustin a fost un sfânt!*** A avut foarte mare evlavie la părintele Iustin ! Minunea aceasta la care am fost martora m-a cutremurat! Eram în fața unei file de pateric !”

De cinci ani de zile nu îl mai găsim pe părintele la căsuța de la Mitocul Bălan, ci la Mănăstirea Sihăstria Putnei, la mormântul său, căci joi, 27 ianuarie, se împlinesc 5 ani de la trecerea sa la Domnul. Dar îl găsim mult mai aproape. Aproape de orice inimă care, simplu, cu credință îl cheamă în rugăciune.

Să avem rugăciunile lui!

I.G.

Lucrarea noastră în anul 2022

SĂ ÎNVĂȚĂM A URÎ

1. Mândria

Părintele Ștefan ne-a mai propus o „temă de casă” pentru acest an: să învățăm a urî, căci ura a fost lăsată de Dumnezeu, precum iubirea. Doar că trebuie să o direcționăm: spre păcat. Fiecare să-și identifice unul sau câteva păcate care ne macină zi de zi și să înceapă a le urî, cu prim pas. Iar în ajutor ne stau mereu cuvintele sfinților și părinților. Începem șirul rău-mirositor al păcatelor cu mândria.

La nici o patima nu reacționează atât de dureros fiii duhovnicești ca la trufie și la slava deșartă. Ei primesc darea ei in vileag ca pe o jignire personala și se supără, drept care ești nevoit să faci cumva încât, ajutat de experiența vieții, să-ți atingi scopul, adică să-i aduci la smerenie fără să le explici motivele. Ești nevoit să tai de la om lucrurile care hrănesc patima mândriei. Cu timpul, omul înțelege ce și cum.

Unul din fiii mei duhovnicești mi-a povestit despre sine o istorie tristă, cum puterea cea rea l-a aruncat în mândrie și cum îngerul păzitor l-a ajutat la început să-și dea seama de cursele vrăjmașului. El ocupa o funcție de răspundere, și pe linie de serviciu comunica cu mari savanți. Odată, un profesor i-a zis:

– *Ei, dacă ar fi descoperit știința ce procese au loc în..., s-ar fi putut face cutare și cutare lucru... Ar fi o economie colosală de energie electrică!*

Fiul meu duhovnicesc îi răspunde:

– *Păi, uite ce are loc...* – și, în mod inconștient, ca în somn, îi vorbește, îi vorbește, gândindu-se în același timp cu groază: „Așadar sunt posedat! Cine vorbește în mine? Și ce vorbește? Acum o să afle toți că sunt bolnav psihic... Ce atitudine o să ia conducerea? O să mă dea afară!”

I s-a făcut rușine și frică; voia să se oprească, și nu putea. A zis chiar următorul lucru:

– *Puteți verifica toate acestea prin experiențele următoare... Convingeți-vă singur!*

Iar peste o lună, când spusele lui s-au confirmat, l-au ridicat în slăvi într-așa un hal, încât cinci ani după aceea a trăit într-o continuă frică pentru sine însuși. Veneau la el cu problemele cele mai complicate. Avea o asemenea limpezime a minții încât la început se mira și se temea, după care s-a obișnuit, și după cinci ani, fără să-și mai dea seama, s-a învoit cu gândul trufaș, și l-a atribuit, și de atunci a început căderea lui.

A început să se înalțe cu gândul mai presus de ceilalți, se mira de „prostia” savanților și administratorilor, iar câteodată ieșea la suprafață și sentimentul de dispreț, de dezgust, de scârbă. A încetat să mai vadă în om chipul lui Dumnezeu, a apărut în el un sentiment acut că este nedreptățit, a început să remarce cu mare acuitate defectele celor din jur și să se indigneze de comportamentul lor „nedemn”. Pe fondul oamenilor „vicioși” își vedea limpede întâietatea și „corectitudinea”, și, ca un fariseu, se mândrea tot timpul față de ei.

În concepția lui, oamenii se împărțeau în două categorii: buni și răi. Pe oamenii „răi” îi evita și le întorcea spatele, pe când cu cei buni era amabil, respectuos, serviabil, atent și se îngrijea de ei ca un părinte sau frate bun. Îi iubea, ei, la rândul lor, îl iubeau, și între ei era, cum se zice, pace și bucurie. Era întotdeauna binedispus, întotdeauna vesel, și întotdeauna se simțea bine.

Vrăjmașul ascuns l-a dus cu șiretenie tot mai departe, pregustându-și victoria. Mândria se dezvolta în el cu o repeziciune amețitoare. S-a simțit în stare să-i îndrume pe alții, să-i ducă la mântuire – și iată că s-a întâmplat cu el ceva ce l-a făcut să cadă într-o deznădejde cumplită, întunecată, fără ieșire.

Pe neașteptate, diavolul a năvălit asupra lui din două părți: i-a descoperit adâncul mândriei sale și i-a aprins patima trupească. Încă cinci ani vrăjmașul l-a chinuit cu gânduri de hulă și gânduri de curvie.

– *Cine știe cum s-ar fi terminat toate astea* –și-a încheiat acela mărturisirea – *dacă n-aș fi întâlnit în calea mea un părinte duhovnicesc! Cred că n-aș fi scăpat de muncile iadului, însă Domnul Cel milostiv, nevoind moartea păcătosului, S-a milostivit de mine, arătându-mi, ca pe o ancoră a mântuirii, calea duhovnicească. Ajutați-mă, deci, să scap de mândrie! Mă tem foarte mult de aceasta patimă! Pentru că poți să te mândrești gândindu-te că ești smerit.*

Schiegumenul Sava Ostapenko
(unul dintre părinții îmbunătățiți ai Georgiei contemporane)

Interviul săptămânii

Din raiul Maramureșului în pust(i)a ARADULUI (1)

Dincolo de zâmbetul cu care îi întâmpină pe cei care trec pragul ***mănăstirii Tămand*** *de lângă Ineu,* ***MAICA STAREȚĂ SERAFIMA*** *ascunde o poveste. Am depănat-o împreună.*

Nu știm prea multe despre zona aceasta a județului. A mai fost înainte mănăstire?

Undeva pe aici a fost o mănăstire, s-au descoperit niște acte, dar nu se știe exact unde și când, probabil acum câteva sute de ani. Apoi, acum peste 80 de ani, statul român a dat un teren pentru a se construi un azil pentru bătrâni și nevoiași. Când nu s-au mai dat bani, lucrarea s-a stins. După Revoluție mai mulți au vrut să refacă locul, inclusiv sectari. La insistența Arhiepiscopiei, Consiliul Județean a dat Bisericii acest teren și clădirile, cu condiția să se facă schit de maici.

Cum a început totul?

În 2009 a venit aici o maică din Alba. A stat 2-3 ani. Stătea singură în conacul de la intrare și a fost foarte greu. Apoi a plecat, iar mănăstirea s-a închis timp de un an de zile.

Apoi, protopopul Ineului a încercat să o revigoreze. El a fost coleg de școală cu părintele Cleopa de la mănăstirea Portărița din județul Satu Mare, nepotul meu (*unde o parte dintre noi am fost în pelerinaj acum în anul 2020* – n.n.).

Când ați intrat în mănăstire?

În 1997, la Lăpuș, în Maramureș. Aveam 14 ani și am rămas 17 ani, din care majoritatea ca monahie.

Apoi ați venit aici...

Da, am venit două maici, eu și maica Marina, doar să vedem locul. La mănăstirea Lăpuș unde am fost în Maramureș, era frumos, cu pădure și două văi, de-o parte și de alta.

Și când ați ajuns aici ce ați găsit?

Am găsit șoareci și șobolani. Când am văzut locul pustiu și câmpia nesfârșită, am zis că stăm până în primăvara viitoare și apoi plecăm. A trebuit să luăm totul de la zero.

Cum de ați rămas totuși?

Ne-am gândit că ne-au chemat să facem ceva aici și o să zică uite, n-au fost capabile. Și cu gândul ăsta am stat iarna aceea. Apoi am început a ne obișnui cu liniștea. Doar trenul se auzea din când în când. Pe atunci nu venea aici aproape nimeni la slujbe. Pe când la Lăpuș era mereu flux de pelerini. Ceva nu ne-a lăsat să mai plecăm. Mi-era milă la gândul că dacă plecăm, biserica o să se închidă iar și poate pentru multă vreme, că lumea s-ar fi descurajat. Așa ne-am încurajat noi pe noi.

Câtă vreme ați fost doar două?

Aproape un an, până a venit și maica Magdalena, trimisă de Părintele Ștefan.

Maica Magdalena are și ea o poveste anume. Vă rugăm, maică Magdalena, să ne spuneți cum ați ajuns aici.

Acum 7 ani am ajuns la Arad. Eram necăjită și am mers la cimitirul Pomenirea și am plâns la Domnul Iisus. Apoi am luat-o spre Catedrala Veche, dar nu am mai ajuns, căci m-am oprit la ușa Bisericuței Părintelui Ștefan. Parcă cineva m-a împins înăuntru. Acolo, o doamnă m-a întrebat de ce sunt necăjită și i-am povestit un pic din viața mea. Mi-a zis să fac pomelnic, dar eu nu aveam bani. Femeia mi-a spus că nu trebuie bani. Apoi m-a îndrumat să rămân la urmă, după ce pleacă toți și să vorbesc cu părintele. Părintele Ștefan era în picioare și fiecare trecea pe la dânsul și pentru fiecare avea un cuvânt de spus. Am stat și am mers la dânsul ultima. I-am spus problemele mele. Mi-a zis să vin a doua zi, duminică, și după Liturghie o să mă ajute. Și așa a fost. Mi-a zis că a aranjat într-un loc pentru mine și mi-a dat și bani de tren până acolo. Era mănăstirea Tămand. Așa am ajuns eu aici.

Maica sterață: Maica Magdalena s-a îngrijit toată viața de bătrâni și Maica Domnului nu a lăsat-o la bătrânețe. A ajuns la noi când avea 78 de ani, iar acum are 84 și acum doi ani a fost tunsă în monahism. Ne ajută mult, cât poate, mai ales la bucătărie.

(va urma)